

[Adam Møller.]

hvis lovgivningsforanstaltninger efter disse forhandlingers afslutning skulle vise sig nødvendige, vil der formentlig blive fremsat lovforslag.

Folketinget er jo bekendt med den betænkning, der er afgivet i november 1969 af det i 1963 nedsatte udvalg, og hvori alle parter undtagen kiropraktorerne gik ind for, at der kun kan ydes tilskud til kiropraktorbehandling efter lægehenvi sning, og med udtalelsen fra Københavns og Århus universitet, der modsætter sig en autorisationsordning. Det vil altså sige, at repræsentanter for sundhedsstyrelsen, indenrigsministeriet, socialministeriet, De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark, Den almindelige danske Lægeforening og Københavns og Århus universitet alle enstemmigt afviser en autorisationsordning, men går ind for en kiropraktisk behandling efter lægeordination, og at alene repræsentanterne for Dansk Kiropraktor-Forening havde et andet standpunkt. Det er jo også således, at både A- og B-medlemmer på ganske tilsvarende måde er afskåret fra støtte til behandling hos terapiassistenter, hvis lægeordination ikke foreligger. Sagen havde formentlig været klar for længst, hvis Den almindelige danske Lægeforening ikke havde kompliceret problemet ved at hævde, at lægehenvi sning til kiropraktorbehandling er i strid med lægeloven. Indenrigsministeriet deler som bekendt ikke denne opfattelse, og det er om dette spørgsmål, der før tiden forhandles mellem lægeforeningen på den ene side og indenrigsministeriet og socialministeriet på den anden side. Når disse forhandlinger er afsluttet, venter jeg, at der skabes mulighed for en tilfredsstillende løsning, og jeg har med glæde bemærket den højtærede socialministers udtalelser om, at ministeriet må lægge vægt på, at der træffes foranstaltninger til, at en nyordning vil kunne fungere i praksis, og at indenrigsministeriet er enig med socialministeriet om det ønskelige heri.

Under den udvalgsbehandling af forslaget, som jeg går ud fra at man fra socialdemokratiets side har ønske om, vil jeg gerne være med til at drøfte dette spørgsmål og har det sigte med drøftelsen at nå frem til en løsning på det problem, som det for mange patienter og naturligvis også for kiropraktorerne er af stor betydning at få løst.

Jeg tror ikke, problemerne er uoverstigelige, jeg tror, at de med god vilje fra forskellig side, herunder naturligvis også fra Den almindelige danske Lægeforenings side, vil kunne løses, og jeg håber, at det vil ske.

Kofoed: Som det fremgår af det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, ønsker forslagsstillerne, at regeringen fremsætter et lovforslag, der gør det muligt for nydende medlemmer af en sygekasse at få tilskud til behandling uden lægehenvi sning hos kiropraktorer, der er godkendt af Dansk Kiropraktor-Råd. Der henvises i bemærkningerne til det udvalg, som i 1963 blev nedsat til at undersøge forholdene vedrørende kiropraktorspørgsmålet.

Udvalgets flertal, alle undtagen dem, der var udpeget af kiropraktorerne, sluttede med at fraråde, at der gives autorisation, men man kunne gå ind for, at kiropraktorbehandling måtte ske efter lægehenvi sning, og i så tilfælde skulle de nydende medlemmer af en sygekasse kunne opnå tilskud til behandlingen.

Problemet hænger bl. a. sammen med, at vi ikke i Danmark i dag uddanner kiropraktorer, men at disse væsentligst får deres uddannelse i USA eller i England. Det eneste sted i Europa, hvor de har autorisation, er i Schweiz, medens de andre lande stort set har samme regler vedrørende autorisation til behandling af sygdomme, som vi har. I de andre nordiske lande ydes der så vidt mig bekendt heller ikke tilskud fra de offentligt støttede sygeforsikringer til behandling, medmindre der foreligger en henvi sning fra en læge.

Når udvalget er kommet til denne konklusion, må det bl. a. skyldes, at man anser det for samfundets opgave, når den giver autorisation, også at kunne garantere patienten en så betryggende behandling som overhovedet menneskeligt muligt. Man må huske på, at en autorisation også medfører et ansvar for den, som har fået denne. Spørgsmålet er så, hvor langt dette ansvar går, og det er måske her, problemerne ligger med hensyn til forholdet mellem læger og dem, der ikke er autoriserede.

Det skal endvidere bemærkes, at det efter lægeloven i princippet er tilladt enhver at tage syge i kur, men der er fastsat en række forskellige begrænsninger for ikke-lægers